

ročilo svoje zalih „Drobtinice“ s prošnjo gosp. urednika, ki se takole glasi: „Priporočam se spet častitim gospodom pisateljem, da mi blagovolijo poslati vsaj drobtinčico za prihodnji tečaj berž ko se bo dalo, ako mogoče, že pred jesenjo. Častiti pisatelji, katerih sestavki niso v pričujočem tečaju natisnjeni ali vsaj vsi ne, ki so se mi poslali, — ne da bi mi zamerili: saj vidijo, da ni bilo blaga kam djati, ker so vsi predali polni. Da mi še novih spisov pošljejo, prosim, da bo spet k leti gradiva dovolj.“

* Življenjepis apostolov slovanskih, sv. Cirila in Metuda, s posebnim ozirom na deželo horvaško, pride v horvaškem jeziku kmalo na svetlo. Spisal je obširno in kritično delo gosp. dr. Tr. Rački v Seni.

* V Petrogradu 1856, je iz tiskarne carske akademije na svetlo prišel „Bulgarski slovník“ spisan od Najdena Gerova. Ravno ta pisatelj je izdal leta 1856 tudi „Rusko-Bulharsky slovník“.

* Slovensko slovnico za Slovence od gosp. A. Janežiča, učitelja na višji realci Celovski, je c. k. ministerstvo za nauk in bogoslovje priporočilo ko šolsko knjigo v gimnazijah in realkah.

* Ravno je prišla na dan v „Novicah“ večkrat hvaljena gledališna igra v horvaškem jeziku gosp. Josipa Freudenreich-a „Graničari ili zbor na Ilijevu“, ktero je na svoje stroške izdal gosp. Kosta Stojišić. Drugo pot kaj več o ti igri.

Národne pripovedke iz okolice Varaždinske.

Od vučjega pastira.

Veli se, da je 'saki deseti sin vučji pastir. — Ako koj takov koj bi moral biti vučji pastir, neće biti, onda ga vuki nekak, gda spi, doneseju v šumu i 'se okol njegga naložiju ogenj i oni stojiju 'se okol. Gda se prebudi, vidi vukol sebe vuke i mora na nje paziti. Ako pak odide dimo, vuki ga opet odneseju, i ako onda odide, opet ga vu šumu doneseju, tak dugo, dok mora pri njih ostati. Ako kojega vuka pastir kam po kaj pošlje, nigdo mu nikaj včiniti nemre. Tak je bil jeden ovčar, koj je moral 'saki den po svojem slugi svojemu pastiru kiselo mleko pošiljati, kajti je vučji pastir ovčaru to išče, gda su se skup igrali, gda su bili mali, povedal, da on mora biti vučji pastir i mu mora mleko pošiljati, drugač on pošlje vuka i on mu ovcu odnese. Tak se je i dogodilo; gda ne je štel poslati mleka, došel je vuk i odnesel je ovcu. Ov ovčar je znal večkrat k tomu vučjemu pastiru dojt, koj mu je povedal, da ako bi se gdo čez obruč, kojega mu on bi dal, štel pripeljati, onda bi on bil oslobođen.

Od žune. *)

Pripovedaju, da je černa zuna spametna, ar ona zna onu travu najti, koja ima tu moč, da more 'saki zatvor odpreti, ma bil kak mu drago velik. Gda ima žuna mlade, onda je moči od nje naj legše dobiti onu travu. Ona ima vu luknji mlade, koju luknju načini detel s kljunom. Gda odide na pašu, onda ji treba s klinom zabiti luknju, da nemre vnuter. Gda se povrati, najde luknju zabitu i nemre do mladih, pa ide mam vu livade, i najde ovu, pa ide ž njum k luknji. A ov, kaj oče, da dobi travu, mora za toga prestri črleni robec ili sukno, pa oditi za koje drugo drvo, da ga ne vidi. Gda ona dojde i dotekne se s travum, taki klin odskoči od luknje, i pusti onu travu na robec, ar misli, da je ono ogenj zato, da neće, da bi gdo onu travu dobil v ruke. Onda on ide i zeme travu i robec, i tak postanu nekoji veliki tati, ar more onda ž njum 'saki zatvor odpreti, i ako je vu reštu odpadne 'se železje od njega. Da travu ne zgubi, more si dlava ili persta zarezati i travu nuter deti, da se zarase, pa onda nemre nigda zgubiti, a

*) Žuna, žolna, detalj, Specht.

gda mti je treba, samo z onim mesom dotekne, gde je ona trava. To je, kaj govoriiju, da je žuna pametna.

Moči je ovu istu travu iše na drugi način dobiti, najme v letu, gda se seno kosi. Onda višeput opade kosa koscu. ar prereže ovu travu, i 'sigdar, gda koju prereže opadne, makar kak jako nabita; mora opasti. Onda gda mu opadne, zna, da je onu travu prerezal, onda pobere one 'se trave, koje je onda prerezal, 'saku naj menjšu, i nese na tekuću vodu i meče 'saku po se. Koja ne je prava, 'saka po vodi dol plava, a koja pa je prava, ona suproti vodi pliva. Onda ju je spozual, da je ona, i onda si ju 'zeme.

Bil je negda jen pastir, koj je imel jednoga sina i koji jako bil je siromašen. On njegov sin zaljubil se je v eno devojk, koja bila je lepa marljiva ali jako siromašna. Zato ju on ne je mogel zeti, čeprem ga je ona jako rada imela. Tak gda je negda svoje govedo pri jedni šumici pasel v mislih zadubljen, kak bi si mogel pomoći, da more dragu svoju dobiti, na jenkrat čuje čvrkutanje mladih vtic. Ida v šumu i najde mlade v gujezdu jednoga drva. To bili su mladi od žune. On se na jenput seti, da žuna jednu travu pozna, s kojum 'se na svetu odpreti more, i da se ta trava more tak dobiti, da, ako se mladi njeni najdu, luknju zabiti treba s klinom i od zdoli metnuti robec. Gda stara dojde i vidi, da su ji mladi zabiti, odleti i doleti za neki čas z nekakvum travum vu kljunu, koju travu kak do klina donese klin odskoči i trava pade na robec. Deček kak to opazi, dotrči po travu. I kak ju je v rukoj imel, opazi pečinu i na tij pečini železna vrata. On metne na vrata onu travu i vrata se strašnim preskom odpreju, ali kak se odpreju, opazi jednoga starca, koji mu reče: evo, 'zemi si penez, kuliko goder očes, ali pazi, da travu ne ostaviš nutri, onda ne buš više mogel nuter po drugi put dojt po peneze. On od veselja skoči taki kupu žutakov, kajti on ne je znal, kaj su dragi kameni i drage druge stvari, nego nagrabi si punu torbu žutakov i od veselja pozabi travu. Za to kak van izide, štel je pak nuter, da si išče penez donese, ali kak se ozre, ne je već pečine nikakve bilo, kajti je nutri travu ostavil i tak je pečine ne stalo. Ali on itak dosta penez imel je, i kak je dimo došel, poveda ocu, kaj se je ž njim dogodilo. Otec ne je štel veruvati, ali gda dukate opazi, razveseli se i reče: vezda, maj sinek, moreš zeti Maru. I gda je on došel svoji Mari, zapita ju, oče li ga ona zeti. I gda ji je povedal, kak je dobil tuliko blaga, onda mu ona odgovori: moj dragi, ti znaš, da Bog ljubečim pomoće, i ja bi tebe 'zela, da ti i nisi tak bogat postal išče rajši neg vezda, ar znas da

Ne je blago ni srebro ni zlato,
Neg je blago, kaj je srcu drago.

Kračmanov.

Novičar iz avstrijanskih krajev.

Iz doljnega Zagorja na Horvaškem se pise „Gosp. Listu“ 11. dan t. m.: Ako letošnje sterni gledamo, vidimo, da tu okoli po berdih in dolinah vse lepo stoji; reži so lepe, nenavadno velike, klasje visi, misliti se tedaj more, da je polno, al večkrat se goljufamo z očmi, kadar začnemo mlatiti, pa mlatimo prazno slamo; jari ječmen je lepši od ozimnega; oves je posebno lep; poslednji dež je ovsu in kuruzi pomagal. Vinogradi so rodoviti, vendar je viditi, da jim je silno vetrovno in deževno vreme ob času cvetja škodovalo; drobno jagodje se je začelo sušiti in če odpasti. Ni se prenageliti z vpitjem, da bo dobro; Bog zna, kaj še bo do jeseni. Iz gorice do kleti in gostivnice dolga je pot. Vино se dela mesca velikega serpana (augusta) in kimovca (septembra), to sta glavna dva mesca; ako sta ona lepa, tedaj se moremo nadjati dobre kapljice; težko bo letošnje vino dobro, ker nenavadni mraz spomladi in mesca maja ga je zlo zakašnil. Sena ni obilo, vendar dosti ga je in dobro je, kjer mu ni močno deževje škodovalo.